

Stačí proto vývody dovolacího rekursu odkázati k tomuto posudku, od něhož by se odchyloval nemá nejvyšší soud příčiny. Jdeť tu o nemocenskou podporu z důvodů veřejnoprávních a rozhodným jest velicí předpis zákona, že exekučně není zabavitelná, jsou vyhrazena volné dispozici pojištěncově. Této povahy a účelu nepozbyla podpora, o níž tu jde, ani po 31. lednu 1926, neboť, třebaže byla určena jen za období od 28. února 1925 do 30. ledna 1926, nebyla dosud pojištěnci vydána, nýbrž jest pro něho ještě stále v soudní úschově.

Čís. 10151.

Třetí osoba, již pachatel daroval zpronevěřené peníze, jest s ním solidárně povinna vrátiti poškozenému, co jí bylo darováno.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 1562/29).

Antonín Š. zpronevěřil eráru 81.156 Kč, z nichž daroval 10.000 Kč Emilii L-ové. Žalobě eráru proti Emilii L-ové o zaplacení 10.000 Kč o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, avšak doplnil rozsudkový výrok v ten rozum, že žalovaná jest povinna platiti rukou společnou a nerozdílnou s Antonínem Š-em.

D ů v o d y:

Není třeba zabývati se otázkou, zda prohlášení dovolatelky, učiněné dne 31. prosince 1924 před vyšetřujícím soudem, že souhlasí, by se poštovní erár odškodnil z vkladní knížky znějící na 10.000 Kč, která jí byla pro podezření trestného činu zabavena, bylo způsobilé, by založilo právní závazek. K odsouzení žalované dostačuje právní pravidlo, že se nikdo nesmí obohatiti škodou druhého bez důvodu uznaného zákonem. Neprávem namítá žalovaná především, že sporných 10.000 Kč obdržela darem od Antonína Š-a, že jich tedy nabyla způsobem, jež zákon dovoluje, uznává a chrání. Přehlíží, že dar pocházel z peněz zpronevěřených a že, jako jest zakázáno přivlastniti si svěřené cizí peníze, jest i zakázáno darovati je třetí osobě. Darování bylo zakázaným právním jednáním, nicotné podle § 879 obč. zák. a proto bez právních účinků. Dovolání napadá arcí podle § 503 čís. 3 s. ř. s. i skutkový předpoklad odvolacího soudu, že dar 10.000 Kč pocházel ze zpronevěřených peněz, pro rozpor se spisy a poukazuje k tomu, že Antonín Š. měl kromě zpronevěřených i vlastní peníze, ale činí tak neprávem. Již první soud vycházel při svém rozhodnutí z tohoto, žalovanou teprve nyní za nesprávný označovaného předpokladu, neboť v žalobě to bylo tvrzeno, svědek Antonín Š. to výslovně dosvědčil, a žalovaná to nepopírala. Ana to nepopřela ani v řízení odvolacím a neodporovala z tohoto důvodu rozsudku procesního soudu, byl odvolací soud oprávněn pokládati tuto skutečnost za nespornou. Nynější námitky žalované strany jsou opožděnou a podle § 504 c. ř. s. nepřípustnou novotou, k níž nelze přihlížeti. Bezpodstatná

jest i další o § 859 obč. zák. opřená námitka, že zákon neuznává řečené již pravidlo o bezdůvodném obohacení za zásadu obecně platnou, nýbrž jen v určitých, jednotlivých, v zákoně zvlášť udaných případech, že však není zákonného předpisu, jenž by se hodil také na žalobní nárok. Mimo zákonná ustanovení vypočítaná v dovolání a četná jiná spočívají na této zásadě také §§ 1041—1043 obč. zák., z nichž předpis § 1041 obč. zák., že, bylo-li bez jednatelství použito věci k cizímu užítku, může ji vlastník požadovati zpět nebo kdyby to nebylo již možné, cenu, již měla v čase použití, dopadá právě na souzený případ. Poněvadž Antonín Š. použil peněz poštovní správy k rozmnožení majetku žalované, aniž při tom jednal z příkazu poštovní správy nebo jako jednatel bez příkazu, jest poštovní správa oprávněna požadovati na žalované, aby obdržené peníze nahradila. Darování bylo pro žalovanou použitím věci poštovní správy k jejímu užítku a pro poštovní správu použitím její věci k užítku žalované. Žalobní nárok jest podle § 1041 obč. zák. plně odůvodněn, a bylo mu právem vyhověno. Skutečnost, že Antonín Š. byl již rozsudkem krajského soudu ze dne 18. června 1925 právoplatně odsouzen nahraditi eráru celou zpronevěřenou sumu 81.156 Kč 93 h a že sporných 10.000 Kč jest částí této sumy, není důvodem pro zamítnutí žaloby, neboť týž nárok může býti proti několika osobám po právu, ať již z téhož, nebo z různých právních důvodů. Věřitel jest v takovém případě podle § 891 obč. zák. oprávněn žádati, dokud nebyl úplně zaplacen, podle své vůle plnění od kteréhokoliv z několika dlužníků v libovolném poměru. Poněvadž však může plnění požadovati jen jednou, a plnění jednoho dlužníka se ostatní dlužníci placení sprostňují, musí solidarita závazku v rozsudku přijíti k výrazu. Rozsudek prvního soudu byl proto doplněn v ten rozum, že dluh žalované jest společný a nedílný s dluhem Antonína Š-a.

Čís. 10152.

Zavázalo-li se více osob zaplatiti dluh rukou společnou a nerozdílnou a přihlásil-li vymáhající věřitel celý dluh k exekuční dražbě nemovitosti jednoho dlužníka a byla-li mu celá jistina v rozvrhu přikázána, ručí mu ostatní spoluzavázaní za schodek na smluvených úrocích, dostalo-li se mu od dražby až do vyplacení přikázané pohledávky, složené na soudě, nižších úroků.

Složení nejvyššího podání vydražitelem nemá co do pohledávek poukázaných na nejvyšší podání účinky § 1425 obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Rv I 1739/29).

Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalující strana, by bylo uznáno právem, že její pohledávka 4.674 Kč s 9% úroky od 1. července 1927 vznikla a trvá v rámci kauční hypoteky 40.000 Kč, vložené na nemovitostech dříve Františky L-ové, nyní žalovaných čís. vl. 315 a 333 v Z. a že jsou žalovaní povinni řečenou pohledávku s úroky a s útratami sporu žalující straně zaplatiti. Žalobní žádání opřela žalující strana o to, že